

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯỜI TÁM VỀ QUAN ẨM KHÔNG ĐƯỢC VÀO THÀNH

Tiêu Phong nói:

-Hiền đệ ơi! Chúng ta đi thôi!

A Cốt Đả dạ một tiếng nhưng vẫn trở tay lên mặt thành lớn tiếng mắng:

-Quân chó má kia! May mà bữa nay bọn mi chưa đụng đến một sợi lông của đại ca ta, không thì ta đập phá Nam kinh thành bình địa, giết hết bọn Liêu cầu chúng mi.

A Cốt Đả cùng Tiêu Phong cưỡi ngựa đi về hướng Tây chừng hơn mười dặm thì đến một chỗ gò cao.

A Cốt Đả nhảy xuống ngựa lấy ra một bì rượu đeo bên sườn ngựa đưa cho Tiêu Phong nói:

-Ca ca! uống đi!

Tiêu Phong đón lấy bì rượu uống một hơi cạn hết nửa bì, rồi đưa lại cho A Cốt Đả.

A Cốt uống hết nửa bì rượu còn lại rồi nói:

-Ca ca! Anh em ta lên núi Trường Bạch vừa săn bắn vừa uống rượu để tiêu dao vui thú có lẽ hay hơn?

Tiêu Phong biết Gia Luật Hồng Cơ là người cao ngạo. Bữa nay Liêu binh bị thua dưới chân thành Nam kinh, lại bị A Cốt Đả một phen mắng nhiếc, tất y chẳng chịu bỏ qua và sẽ đem binh đuổi đánh. Bọn Nữ Chân tuy kiêu dũng nhưng lại ít người, khó mà đoán được ai thắng ai bại? Chi bằng đến núi Trường Bạch ở vài tháng để lánh họa chiến tranh, đồng thời để trị thương cho A Tử, rồi sẽ đến nương thân nơi bộ lạc Nữ Chân chẳng chen vào chốn danh lợi làm chi nữa cho thêm phiền muộn.

Ông nghĩ vậy liền nói với A Cốt Đả:

-Hiền đệ! Các vị anh hùng hào kiệt đây đều đến để cứu ta, phải tiễn chân các vị đến ả Nhận Môn quan, rồi sẽ quay trở về với hiền đệ.

A Cốt Đả cả mừng nói:

-Bọn Nam Man ở Trung Nguyên phần đông là người không tốt. Tiểu đệ không muốn gặp họ nữa.

Gã nói xong dẫn bọn thuộc hạ đi về phía Bắc.

Quần hào Trung Nguyên thấy người Bắc Phiên này đi lại như gió, kiêu dũng phi thường đều lấm bầm:

-Bọn Phiên nô này còn ghê gớm hơn quân Liêu cầu. May chúng là bạn Kiều Bang chúa, không thì có lẽ bọn mình cũng bị rắc rối với họ.

Các bộ nhân mã dần dần tụ cả lại một nơi, bàn luận rất sôi nổi về trận ác chiến dưới chân thành Nam kinh vừa rồi.

Tiêu Phong khom lưng kính cẩn nói:

-Đa tạ các vị là người đại nhân đại nghĩa, bỏ qua mối hờn cũ của Tiêu mỡ, lại chẳng ngại quân xa xôi ngàn dặm đến cứu viện cho. Ôn đức này Tiêu mỡ vĩnh viễn không báo đáp được.

Huyền Độ đại sư nói:

-Kiều Bang chúa sao lại nói vậy? Những việc trước kia đều do sự hiểu lầm mà ra. Đã là đồng đạo võ lâm tất phải cứu giúp nhau trong cơn hoạn nạn. Huống chi Kiều Bang chúa đã vì trăm vạn sinh linh ở Trung Nguyên mà phớt bỏ vinh hoa phú quý ơn đức bao trùm thiên hạ. Đáng lý anh em phải cảm tạ Kiều Bang chúa mới đúng.

Phạm Hoa đồng dục lên tiếng:

-Tại hạ xem ra quân Liêu bị thất bại tất chẳng chịu thôi. Nếu chúng truy kích thì có gì để đối địch không?

Quần hùng lớn tiếng đáp:

-Chúng ta sẽ cùng Liêu binh quyết một trận tử chiến, chẳng lẽ lại sợ chúng ư?

Phạm Hoa nói:

-Địch nhiều mà ta ít, giao chiến ở nơi đồng bằng bất lợi cho mình. Theo ngu kiến của tại hạ thì chúng ta nên rút lui thêm về phía Tây. Một là gần được Tống binh có tiếp viện. Hai là quân địch đuổi càng xa số người càng ít đi. Chúng ta sẽ có thể thừa cơ phản kích được.

Quần hào đều lấy làm phải. Hư Trúc dẫn bọn thuộc hạ cung Linh Thứu làm lộ thứ nhất. Đoàn Dự dẫn binh mã nước Đại Lý làm lộ thứ hai. Huyền Độ lãnh đạo quần hào Trung Nguyên làm lộ thứ ba. Tiêu Phong lãnh bang chúng Cái Bang đi đoạn hậu.

Bốn lộ nhân mã đi cách nhau chừng mấy dặm. Các lộ đều có thám tử cưỡi Khoái Mã để truyền tin. Nếu có địch đến phải ứng cứu nhau.

Đi được một ngày, đến tối trọ lại trong một vùng sơn dã, vẫn chưa thấy quân Liêu đuổi tới nơi.

Mọi người cũng hơi yên dạ.

Sáng hôm sau lại khởi trình. Tiêu Phong hỏi A Tử:

-Du Thủ Chi hiện còn ở cung Linh Thứu không?

A Tử bĩu môi đáp:

-Ai mà biết được? Gã mù cả hai mắt rồi chắc là còn ở lại đó chứ xuống núi thế nào được?

Giọng nói của nàng tỏ ra không hề quan tâm đến Du Thủ Chi chút nào hết.

Một hôm đi tới chân núi Ngũ Đài Sơn, liền tìm vào thôn Bạch Lạc để nấu cơm.

Phạm Hoa tinh thông trận pháp, bố trí quân hào thành từng tốp một mai phục nơi hiểm yếu, y lại cho chặt cầu ngăn đường để Liêu binh mất nhiều thì giờ hơn mới đuổi kịp.

Đến ngày thứ hai, bỗng thấy ở mé Đông có tiếng reo hò dậy đất, và khói đen cuồn cuộn bốc lên mù trời. Đó chính là quân Liêu đã đuổi gần tới nơi và phóng tin hiệu.

Quần hào thấy vậy đều phập phồng kinh hãi. Có người võ dũng lập tức muốn quay lại để giúp những tiểu đội phục kích ở phía sau. Nhưng họ đều bị Huyền Độ và Phạm Hoa ngăn cản.

Đêm hôm ấy quần hùng ở lại chỗ sườn núi để nghỉ đêm. Đến nửa đêm, bỗng có tiếng người la gọi.

Quần hào giật mình tỉnh dậy, cầm binh khí.

Phía Bắc bỗng thấy lửa cháy ngất trời không hiểu là đốt gì?

Tiêu Phong cùng Phạm Hoa đưa mắt nhìn nhau và đều ngấm ngấm cảm thấy có sự chẳng lành.

Phạm Hoa khẽ nói:

-Tiêu đại vương! Đại vương tính có phải quân Liêu đi đường hông rồi vòng lại giáp công không?

Tiêu Phong đáp:

-Liêu đế quyết ý đánh Tống đem quân đi rất nhiều. Đây chắc là họ.

Phạm Hoa nói:

-Vụ cháy lớn này không biết đã đốt mất bao nhiêu nhà cửa của dân lành. Hỡi ôi!...

Tiêu Phong không muốn nói Gia Luật Hồng Cơ tàn bạo, nhưng ông cũng biết y bị thua về tay bộ lạc Nữ Chân, trong lòng rất phẫn uất, nên y trút giận vào đầu bá tánh. Thấy người là giết, thấy nhà là đốt.

Trận lửa cháy cho đến lúc trời sáng vẫn chưa tắt.

Trưa hôm sau lại thấy lửa cháy về phía Nam. Giữa trời nắng trông không rõ ngọn lửa chỉ thấy khói bốc lên đen nghịt cả một góc trời.

Huyền Độ dẫn người đi trước thấy phía Nam lửa cháy liền dừng ngựa đứng bên đường chờ bọn Tiêu Phong đến nơi hỏi:

-Kiều Bang chúa! Quân Liêu ba mặt giáp công. Bang chúa liệu ả Nhạn Môn quan này có giữ được chăng? Bàn tăng đã phái người đi trước báo tin. Nhưng vị Thống soái ở đó nhu nhược, e rằng chống không nổi bọn thiết kỵ Khất Đan.

Tiêu Phong không biết trả lời thế nào.

Huyền Độ lại nói:

-Xem chừng người Nữ Chân có thể ngăn cản được. Sau này nhà Đại Tống sẽ cùng bộ lạc Nữ Chân giao hảo hợp lực chống trả giáp công may ra mới có thể ngăn ngừa được bọn thiết kỵ Khất Đan, không đánh xuống phía Nam được.

Đột nhiên ông hỏi lại:

-Huyền Độ đại sư! Gia gia tại hạ ở quý tự có mạnh khoẻ không?

Huyền Độ sững sốt đáp:

-Lệnh tôn đã quy y, vào thanh tu trong hậu viện chùa Thiếu Lâm. Lúc bản tăng đi Nam kinh, không muốn đến chào lệnh tôn để người bạn lòng trần tục.

Tiêu Phong nói:

-Tại hạ muốn được gặp gia gia để hỏi người một câu.

Huyền Độ hắng giọng một tiếng chưa nói gì, thì Tiêu Phong lại tiếp:

-Tại hạ muốn hỏi gia phụ: Nếu Liêu binh đến đánh chùa Thiếu Lâm thì người xử trí ra sao?

Huyền Độ đáp ngay:

-Bản tăng nghĩ rằng dĩ nhiên lão cư sĩ sẽ giết địch để bảo vệ Phật pháp.

Tiêu Phong nói:

-Nhưng gia phụ là người Khất Đan, chẳng lẽ lại vì người Hán mà giết người Khất Đan ư?

Huyền Độ trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Bang chúa quả là người Khất Đan mà bỏ chỗ tối để theo chỗ sáng, thật là đáng kính phục.

Tiêu Phong nói:

-Đại sư là người Hán thì nghĩ người Hán sáng mà người Khất Đan tối. Tại hạ là người Khất Đan cũng tưởng Đại Liêu sáng, còn Đại Tống tối. Tổ tiên tại hạ bị người giống yết tàn sát lại bị người Tiên Ti hà hiếp cực kỳ khốn khổ, chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Đời nhà Đại Đường, người Hán võ công cực thịnh đã giết không biết bao nhiêu là dũng sĩ, cướp bao nhiêu là phụ nữ Khất Đan. Bây giờ đời Tống võ công người Hán kém rồi, nên lại bị người Khất Đan tàn sát. Hai bên thù oán đời đời biết bao giờ mới hết?

Huyền Độ lắng lặng một lúc rồi cất tiếng niệm Phật.

Đoàn Dự phóng ngựa lại gần hai người nói chuyện với nhau, chàng cũng thờ dài nói xen vào:

-Việc binh là diêm dữ nên thánh nhân bắt đấng đĩ mới phải dùng đến.

Huyền Độ thờ dài nói:

-Bao giờ đế vương khắp thiên hạ đều tin ở Phật pháp, lấy từ bi làm hoài bão thì mới hết thảm hoạ chiến tranh.

Tiêu Phong cũng buồn rầu nói:

-Chẳng biết đến năm nào, tháng nào mới gặp cảnh thanh bình thế giới?

Đoàn người tiếp tục đi về phía Tây, thấy ba mặt Đông, Nam, Bắc đều có lửa cháy suốt ngày đêm không tắt. Quân Liêu đi tới đâu đốt nhà giết người tới đó.

Quần hùng đều tỏ vẻ căm phẫn không ngớt la hét, mắng chửi và muốn cùng quân Liêu quyết một trận tử chiến.

Phạm Hoa nói:

-Quân Liêu đuổi mỗi lúc một gần. Chúng ta sẽ không còn đường mà rút lui. Tại hạ nghĩ rằng chúng ta nên phân tán khắp nơi để quân Liêu không biết đường nào mà đuổi thì hơn.

Trưởng lão Cái Bang là Ngô Trường Phong lớn tiếng hỏi:

-Phạm Tư Mã! Tư Mã nói vậy thì ra ta chịu thua hay sao? Lão phu tưởng chúng ta nên cùng bọn Liêu cầu quyết một trận tử chiến chẳng kể gì thắng bại...

Mọi người còn đang tranh luận, thì đột nhiên "véo" một tiếng. Một mũi tên đuôi có tra lông từ góc Đông Nam bắn tới.

Một gã đệ tử Cái Bang hạng năm túi bị trúng tên ngã lăn ra.

Tiếp theo một đội Liêu binh từ sau núi xông ra, quát tháo om sòm.

Nguyên đội quân này đi suốt ngày đêm theo đường tắt vượt qua hậu đội của quần hào đón đường tấn công. Toán quân Liêu này có hơn năm trăm người.

Ngô trưởng lão hét lên:

-Giết giặc đi!

Rồi lão xông ra trước.

Quần hùng căm hận đã lâu, cũng đều hăm hở chạy ra. Bọn quần hào vừa đông hơn đội quân Liêu này võ nghệ cao cường gấp mấy, nên chỉ chừng nửa giờ đã giết sạch toán quân Liêu. Cả mười mấy tên võ sĩ Khất Đan vượt núi chạy trốn cũng bị những tay khinh công ghê gớm đuổi theo giết chết.

Quần hùng thắng được trận này, hoan hô rầm rĩ, lòng người phấn khởi.

Chỉ có Phạm Hoa là bình thản nhìn Hư Trúc, Đoàn Dự nói:

-Chúng ta mới giết được một tiểu đội quân Liêu, thì tất đại quân của họ cũng sắp đến đây. Chúng ta phải mau mau lui về phía Tây.

Phạm Hoa chưa dứt lời thì tiếng reo hò như trời long đất lở đã vang lên. Quần hào đều quay đầu nhìn về phía Đông thì thấy cát bụi mịt trời đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói gì.

Tiếng huyên náo như trời long đất lở từ đằng xa vọng lại, không hiểu có đến mấy vạn nhân mã.

Quần hào đã từng trải những trận ác đấu trên chốn giang hồ, nhưng chưa từng thấy thế lớn đại quân bao giờ. Lần đầu mọi người tuy đã tiếp chiến với Liêu binh ở chân thành Nam kinh nhưng bữa nay so với lần trước còn lớn hơn nhiều.

Phạm Hoa lớn tiếng nói:

-Các vị huynh đệ! Địch nhân thế lớn hơn mình chết uống cũng vô ích. Vậy bữa nay hãy tạm tránh đi rồi hãy chờ cơ hội phản kích.

Quần hào lại tấp lên ngựa chạy về phía Tây. Tiếng người ngựa bên địch đuổi theo mỗi lúc một vang dội.

Đêm hôm ấy, mọi người đều không nghỉ ngơi, vì thấy gần đến Nhạn Môn quan rồi. Quần hùng giục ngựa đi luôn để rón tiến vào Nhạn Môn quan thì dù địch có nhiều cũng khó mà phá được quan ải.

Dọc đường ngựa bị chết nhiều. Người giỏi khinh công thì đi bộ, có ngựa thì phải chở hai người.

Đoàn người đi cho đến lúc trời sáng thì chỉ có cách Nhạn Môn quan chừng mười dặm. Ai nấy đã hơi yên lòng, xuống ngựa dắt đi thông thả để chúng hồi phục sức lực nhưng tiếng hàng vạn ngựa rầm rộ mỗi lúc một vang dội, dường như đã đuổi tới nơi.

Tiêu Phong từ trên núi đang đi xuống. Giữa sườn núi, ông nhìn thấy một khối đá lớn thì trong lòng run lên lảo đảo:

-Ngày trước Huyền Từ phương trượng, Uông Bang chúa dẫn quần hào Trung Nguyên phục kích gia gia mình, giết mẫu thân và võ sĩ Khất Đan cũng ở chỗ này.

Ông ngoảnh đầu nhìn qua thì thấy vách núi hãy còn vết búa đao trông rõ nghĩ thầm:

-Chính chỗ này phụ thân mình đã ghi tự tích vào đây và đã bị Huyền Từ xoá đi.

Tiêu Phong từ từ quay đầu lại thấy bên vách đá có một gốc cây hoa thì tai ông lại vẳng lên thanh âm của A Châu ngày trước nấp ở chỗ này. Nàng nói:

-Kiều đại gia! Đại gia đánh nữa đi! Trái núi này đại gia đập cho đổ xuống!

Tiêu Phong ngẩn người ra. Mấy lời nói dưới đây của A Châu càng rõ như in trong óc:

-Tiểu nữ ở đây chờ Kiều đại gia đã năm ngày năm đêm rồi, vẫn bần khoản trong dạ, e rằng đại gia không thể tới đây được. Bây giờ quả nhiên, đại gia đã tới nơi. Tạ ơn Trời, Phật đã phù hộ cho đại gia bình yên vô sự.

Bất giác Tiêu Phong nước mắt vòng quanh, ông chạy đến bên gốc hoa, vươn tay ra nắm lấy cành cây. Cây này so với ngày ông gặp A Châu đã cao hơn nhiều. Vì thương tâm quá đổi, nên ông quên hết sự việc bên ngoài.

Bỗng có tiếng người hét lên:

-Tỷ phu! Chạy mau đi, chạy mau đi!

A Tử chạy đến bên mình ông và kéo áo ông đi.

Tiêu Phong ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy ba mặt Đông, Tây, Bắc, quân Liêu cầm giáo giơ lên trùng trùng điệp điệp như rừng cây đang quanh lại bao vây lấy mình.

Tiêu Phong gật đầu nói:

-Được rồi! Chúng ta hãy lui vào ải Nhạn Môn rồi sẽ tính.

Lúc này quần hào đã đến trước cửa ải. Nhưng Tiêu Phong cùng A Tử cưỡi ngựa tới trước cửa quan thì cửa ải đóng chặt. Quần hào đều lộ vẻ bất bình.

Bỗng thấy một tên quan Tổng đứng trên mặt thành dong dạc tuyên bố:

-Đây là tướng lệnh cửa quan Chỉ huy sứ Trương tướng quân trấn thủ Nhạn Môn quan: Các người là bách tính Trung Nguyên, đáng lẽ vào ải được ngay, nhưng chỉ sợ cấu kết với bọn gian tế Liêu quốc. Vì thế mà các người phải hạ khí giới để quân ta khám xét. Nếu trong mình không giấu ngấm binh khí thì Trương tướng quân sẽ gia ơn cho các người được vào quan ải.

Gã vừa dứt lời thì quần hùng đã la ó om sòm.

Có người nói:

-Bọn ta rong ruổi ngàn dặm, chống chọi với quân Khất Đan. Sao lại ngờ bọn ta là gian tế?

Có người nói:

-Chúng ta có cầm binh khí thì mới giúp tướng quân chống Liêu binh được chứ! Nếu bỏ khí giới thì lấy gì đánh nhau với Liêu binh?

Lại có người nóng nảy cả tiếng mắng:

-Mẹ kiếp! Không cho chúng ta vào thì chúng ta cũng đánh thành để tiến vào.

Huyền Độ vội ngăn lại rồi nói với tên quan kia:

-Phiền thí chủ bắm với Trương tướng quân, bọn ta đều là người trung nghĩa của nhà Đại Tống. Địch quân chớp mắt sẽ đến nơi, nếu còn khám xét làm chậm trễ công việc rồi mới mở cửa quan thì nguy hiểm lắm.

Tên quan này đã nghe chửi bới, lại thấy nhiều người ăn mặc kỳ quái không giống người Trung Nguyên liền hỏi:

-Lão hoà thượng! Các vị bảo đều là lương dân Trung Nguyên mà trông số đông không phải là người Trung Quốc? Được rồi! Ta mở cổng một bên để cho lương dân Đại Tống vào. Còn ai không phải người Đại Tống thì ở ngoài.

Quần hào ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng tức giận. Vì Đoàn Dự cùng bộ hạ là người Đại Lý. Bộ hạ của Hư Trúc lại càng phức tạp đủ cả người các nước nào Tây Vực, nào Tây Hạ, nào Thổ Phồn, nào Cao Ly. Nếu chỉ có người Đại Tống được vào thì hai lộ nhân mà nước Đại Lý và cung Linh Thứu không thể vào được, mà số này lại rất đông.

Huyền Độ lại nói:

-Xin tướng quân minh xét: Các vị đây đều là đồng bạn với bản tăng, có người Đại Lý, Tây Hạ cùng hợp lực với chúng ta để chống cự quân Liêu. Họ đã là bạn mình thì còn kể gì là người Tống hay không người Tống?

Nguyên lần này Đoàn Dự kéo bản bộ lên Bắc phải giữ tuyệt đối bí mật không thể tiết lộ y là một vị Quốc vương đang đề phòng các đại thần Tống triều đem lòng gia hại. Vì thế mà Huyền Độ không đề cập đến lực lượng nước Đại Lý.

Tên quan kia liền đáp ngay:

-Nhạn Môn quan là cái chìa khoá mặt Bắc của nhà Đại Tổng. Nó quan hệ biết đến chừng nào? Các vị hãy coi kia: Đại quân nước Liêu đã đến, nếu ta mở cửa quan một cách khinh suất để quân Liêu tiến vào thì cái hoạ tày trời này ai chịu trách nhiệm?

Ngô Trường Phong không nhẫn nại được nữa, lớn tiếng quát:

-Nếu người đừng rắc rối mở cửa ải ra ngay, có phải bây giờ xong rồi không?

Tên quan kia cũng tức giận, nói:

-Lão ăn xin kia! Trước mắt bản quan người đâu có quyền nói xen vào?

Hắn giơ tay lên một cái, hơn nghìn tên cung nỏ phục sẵn trên mặt thành xuất hiện tức khắc. Chúng giương cung lắp tên nhắm vào đoàn người dưới chân thành.

Tên quan thét lên:

-Mau mau lui ra! Nếu còn đứng đó nói càn làm loạn lòng quân thì ta quyết hạ lệnh bắn tên.

Huyền Độ thở dài không biết làm thế nào.

Hai bên cửa ải là hai dãy núi cao ngất trời, hình như cánh nhạn. Hai chữ "Nhạn Môn" là ý nói giống chim hồng chim nhạn bay xuống phía Nam phải từ hay dãy núi này xuyên vào để chỉ địa thế hiểm trở về cửa ải này.

Trong bọn quân hào tuy chẳng thiếu gì những tay khinh công cao cường có thể trèo núi trốn chạy, nhưng cũng còn một số đông không thể vượt qua được hiểm địa, tất sẽ bị quân Liêu giết chết dưới chân thành.

Quân Liêu bị thế núi ngăn cản, nên hai cánh Đông, Tây thu dần lại để theo mặt chính mà vào. Tiếng trống thúc quân nghe đã chói tai. Trừ tiếng trống trận, tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng áo giáp loảng xoảng và tiếng gió thổi cờ bay, tuyệt nhiên không thấy tiếng người huyên náo. Như vậy đủ tỏ kỹ luật Liêu binh rất nghiêm chỉnh.

Quân Liêu chia thành từng đội kéo dần vào. Còn cách chừng một quãng mũi tên có thể bắn tới được, quân Liêu dừng cả lại.

Tiêu Phong dõng dạc nói:

-Xin các vị ở đâu hãy đứng nguyên đó, chớ có di chuyển. Để tại hạ có lời phân thuyết với Liêu đế.

Bọn Đoàn Dự, A Tử muốn khuyên can thì ông đã giục ngựa tiến ra. Hai tay ông giơ cao đến đỉnh đầu để tỏ cho họ biết là ông không mang khí giới cung tên gì hết.

Ông lớn tiếng hô:

-Hoàng đế bệ hạ nước Đại Liêu! Tiêu Phong này có lời muốn nói với bệ hạ, xin mời bệ hạ ra đây!

Ông vận nội lực đến tột độ để nói mấy câu này, thanh âm chuyển đi rất xa. Mười mấy vạn tướng sĩ nước Liêu chẳng ai là không nghe rõ và người nào cũng biến sắc.

Sau một lúc, chợt thấy trong trận quân Liêu, trống thúc vang lừng. Hàng vạn người ngựa rẽ ra hai bên. Tám lá cờ lớn sắc vàng tung bay trước gió do tám tên kỵ sĩ cầm tiến ra.

Sau tám lá cờ, từng đội quân nào trường mâu thủ, nào đao phủ thủ, nào cung tiến thủ, chia hàng đi hai bên. Tiếp theo là mười vị đại tướng mặc áo giáp, ngoài khoác cẩm bào rậm rộ đưa Gia Luật Hồng Cơ ra trước trận.

-----oOo-----